

חוקן ע"י סוכל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

זבחים דף קי"ב ע"א

דם שנתקבל באופנים דלהלן וזרקו בפנים ואח"כ בחוץ, האם חייב לתנאים דלהלן?

בקיבל בשתי כוסות	בקיבל בכוס אחת	
פטור	פטור	לתנא קמא דר' נחמיה
חייב	פטור	לר' נחמיה שהוא ת"ק דראב"ש ¹
חייב	חייב	לרבי אלעזר בר' שמעון

חטאת נשיא² שאבדה והפריש עוד אחת, או שהפריש שתיים לאחריות, והקריבו אחת בפנים ואחת בחוץ, האם חייב על בחוץ?

בהפריש שתיים לאחריות	באבודה בשעת הפרשה	באבודה בשעת כפרה	
חייב	פטור	פטור	לרבי ³
חייב	חייב ⁴	פטור	לרבנן

אבדה חטאתו והפריש אחרת ומצא את הראשונה ונתכפר באחת מהן, מה דין השניה לרבי ורבנן? [תד"ה הא].

נתכפר באבודה	נתכפר בשאינה אבודה	
לרבי: שאינה אבודה מתה לרבנן: שאינה אבודה רועה	לכו"ע אבודה מתה	למ"ד הראשון בתמורה ⁵
בלא נמלך: לכו"ע שאינה אבודה מתה בנמלך: לכו"ע שאינה אבודה רועה	לכו"ע אבודה מתה ⁷	למ"ד השני בתמורה ⁶

¹ מבואר בסוגיא, דר' נחמיה הגם שסובר ששיירי הדם שהקריבן בחוץ חייב [והושב לשייריים תחילת עבודה היות ששייריים מעכבים לדעתו], מ"מ חולק הוא על ראב"ש הסובר שאם קיבל דמה בשתי כוסות זורק מאחד מהן את המתנות על המזבח והנותר מכוס הא' ואת הכוס השני שופכם ליסוד, [והיינו שאין כוס עושה דיחוי לחבירו], ור' נחמיה סובר שכוס עושה דיחוי לחבירו והכוס השני נשפך לאמה, ולפי"ז כיון שאין בו קדושה אם זרק ממנו בחוץ פטור.

² כן העמידה הגמ' למסקנא, דמיירי בשעיר נשיא שהוא זכר שבו שייך לומר שראוי לעולה, אמנם בסתם חטאות שהם שעירה, שלא חזי לעולות, לא חייב עליהם בחוץ.

³ הנה נחלקו רבי ורבנן בדין חטאת שנתכפרו בעליה שלמיתה אזלה, שלרבי אפי' שנמצאה כבר בשעת הכפרה ג"כ הולכת השניה למיתה, ולרבנן רק אם נמצאה אחר שעת הכפרה הולכת למיתה, אבל קודם הולכת לרעה עד שתסתאב ודמיה נופלים לעולה לקיץ המזבח. ולכו"ע בהפריש שנים לאחריות, השני אינו הולך למיתה אלא ירעה עד שיתאב וכו'. ולפי"ז כל מי שדינו למיתה אם הקריבו בחוץ - פטור, דהא דחוי הוא. אמנם מי שדינו לרעה שאמרין שאם שחטו בסתם לעולה כשר בפנים, אם שחטו בחוץ - חייב.

⁴ ע"י היטב בטבלא הבאה באיזה אופנים מיירי.

⁵ ביארו תוס' שלמ"ד הזה ניחא הסוגיא שאמרה הא מני רבי היא, דאף שגם רבנן מודים באופן שאם נתכפר בשאינה אבודה דאבודה מתה, ואם שחטה בחוץ פטור, מ"מ מתניתין מיירי בכל ענין גם באופן שנתכפר באבודה, ובזה ס"ל לרבנן שהאינה אבודה רועה, ואם שחטה בחוץ חייב.

⁶ ס"ל שמחלוקת רבי ורבנן היא מה להורות לו בנמלך, שלרבי מורים לו שיתכפר בשאינה אבודה והאבודה למיתה, ורבנן סברי שמורים לו שיתכפר באבודה והאינה אבודה תרעה. אמנם בלא נמלך לכו"ע בכל אופן השני תלך למיתה היות שדחה אותה בידים.

חוקן דף קי"ב ע"ב ע"ב

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

זבחים דף קי"ב ע"ב

הקריב בחוץ: בעלי מומין עוברים, תורים שלא הגיע זמנם, בני יונה שעבר זמנם, אותו ואת בנו, מחוסר זמן בגופו, ובעלים בחטאת ואשם⁸, האם חייב כרת והאם עובר בלא תעשה?

האם עובר בלא תעשה?	האם חייב כרת?	
אינו עובר	פטור	לרבנן
עובר	פטור	לר' שמעון

בזמנים דלהלן, מה דין הבמות, והיכן היו נאכלים קדשים ומעשר שני?

מערש שני	קדשים קלים	קדשי קדשים	דין הבמות	משהוקם המשכן ⁹
---- ¹⁰	בכל המחנה	לפנים מהקלעים	אסורות	בגלגל ¹¹
----	בכל מקום	לפנים מהקלעים	מותרות	בשילה
בכל הרואה	בכל הרואה	לפנים מהקלעים	אסורות	בנוב וגבעון
בכל ערי ישראל	בכל ערי ישראל	לפנים מהקלעים	מותרות	בירושלים
לפנים מהחומה	לפנים מהחומה	לפנים מהקלעים	אסורות	

קדשים שהקדישן או הקריבן בזמנים דלהלן בחוץ בבמת יחיד מה דינו?

הקריבן בשעת איסור הבמות	הקריבן בשעת היתר הבמות	
בעשה ולא תעשה, וחייב כרת	בעשה, ואין לא תעשה וכרת	הקדישן בשעת איסור הבמות
בעשה ולא תעשה, ופטור מכרת	מותר ¹²	הקדישן בשעת היתר הבמות

⁷ פירוש בין נמלך בין לא נמלך. בלא נמלך, הרי דחאה בידים. ובנמלך והורו לו כרבי להתכפר בשאינה אבודה, בזה גם רבנן מודים שאבודה מתה, [הגם שלדעתם אין להורת כן לכתחילה וכנ"ל]. וזה שהקשו תוס', מאי רבי ומאי רבנן, הא לכו"ע אם לא נמלך השניה מתה ופטור עליה בחוץ, ואם נמלך אם נתכפר באבודה לכו"ע השניה רועה [וא"כ ע"כ שבהכי לא מיירי מתניתין], ואם הורו לו כרבי ונתכפר בשאינה אבודה - לכו"ע השניה מתה, [וכל המחלוקת היא מה מורים לו וכנ"ל], ולפי"ז יכל להעמיד את המשנה בין לרבי ובין לרבנן. [והאריכו בביאור דברי התוס' באחרונים].

⁸ פי' מחוסר זמן בגופו היינו קרבנות קודם שמונה ימים, [אולם אשם בן שנה (בצריך בן שתיים) מודה ר"ש שאינו קדוש בכלל, ועיי' בתוס' לקמן דף קי"ד ע"ב ד"ה היתר]. ומחוסר זמן בבעלים היינו שלא הגיע זמן חיובם בזה הקרבן, לכך תלוי, אם זה הקרבן בא בנדר ונדבה כעולה ושלמים, בזה לכו"ע חייב עליו בחוץ - דהא מתקבל בפנים בנדבה, ואם הוא חטאת ואשם שאינו מתקבל בפנים - דינו כדלהלן.

⁹ במשנה מוזכרת עוד חלוקה, והיא: עד שלא הוקם המשכן - היו הבמות מותרות ועבודה בבכורות. ועיי' בתפארת ישראל אות ל"ד שכתב: דדוקא עבודת קרבנות ציבור היתה בבכורות, אולם קרבנות יחיד היו קרבים בבמת יחיד בכל מקום ע"י מי שירצה. [ועיי' לקמן דף קט"ו ע"ב קט"ז ע"א אם היו רק עולות או גם שלמים].

¹⁰ מעשרות לא נהגו עד לאחר ירושה וישיבה - דהיינו עד שבאו לשילה. [רש"י ד"ה קדשים קלים וכו'].

¹¹ והם י"ד שנים שכבשו וחלקו, ואיכא גזירת הכתוב להתיר הבמות מקרא: איש כל הישר בעיניו. וכיון שהיו הולכים בכל הארץ לכבשה ולא היתה חנייתן בדגלים סביב המשכן - לכך בטלה קודשת מחנה ישראל, ונאכלים קדשים קלים בכל מקום.

¹² אמנם מבואר במשנה שתלוי הדבר באיזה קרבנות, וכדלהלן: קרבנות ציבור - דוקא במשכן, קרבנן יחיד סתמן בבמה קטנה, ואם הקדישן למשכן - במשכן, הקריבם בבמת יחיד - פטור.